

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3041/2019
05.09.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Бранислава Босиљковића, Божидара Вујичића, Бисерке Живановић и др Илије Зиндовића, чланова већа, у парници тужилаца АА из ... и ББ из села ..., чији је пуномоћник Слободан Нешић адвокат из ..., против тужене Републике Србије – Високи савет судства – Основни суд у Врању, чији је законски заступник Државно правобранилаштво – Одељење у Лесковцу, ради накнаде имовинске штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 1869/18 од 26.11.2018. године, у седници већа одржаној 05.09.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 1869/18 од 26.11.2018. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Вишег суда у Врању Гж 1869/18 од 26.11.2018. године.

ОДБИЈАЈУ СЕ захтеви странака за накнаду трошкова поступка по ревизији.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању Прр1 143/17 од 19.01.2018. године, ставом првим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу АА плати на име накнаде имовинске штете изазване повредом права на суђење у разумном року у предмету Општинског, сада Основног суда у Врању И 629/17 (ранији И 994/09 и И 1266/03) и то на име главног дуга због неисплаћене накнаде зараде за време боловања и по основу разлике зараде износе за период наведене у том ставу изреке, због неисплаћеног регреса за 2001. годину и 2002. годину у траженим износима, са припадајућом законском затезном каматом и на име трошкова парничног поступка и извршног поступка. Ставом другим изреке је обавезана тужена да тужиоцу ББ плати на име накнаде имовинске штете изазване повредом права на суђење у разумном року у истом предмету и то на име главног дуга због неисплаћене разлике зараде појединачне износе наведене у том ставу изреке, због неисплаћеног регреса за 2001. и 2002. годину у траженом износу и на име трошкова парничног и извршног поступка, а ставом трећим изреке је обавезана тужена да тужиоцима накнади трошкове парничног поступка у износу од 25.500,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности одлуке до исплате.

Виши суд у Врању је, пресудом Гж 1869/18 од 26.11.2018. године, ставом првим изреке одбио као неосновану жалбу тужене и потврдио првостепену пресуду, а ставом другим изреке је одбио као неоснован захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је благовремено, са позивом на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку, изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права.

Тужиоци су поднели одговор на ревизију тужене.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку (ЗПП), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако Врховни касациони суд оцени да је потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, уједначити судску праксу или дати ново тумачење права (посебна ревизија).

Побијана пресуда усклађена је са правним ставовима о одговорности државе за обавезе предузећа са већинским друштвеним (државним) капиталом и рад њених органа који су дужни да предузму све неопходне мере ради извршења правноснажне судске одлуке, као и обавези да у случају неизвршења у разумном року надокнади штету у висини новчаног потраживања досуђеног извршном пресудом заједно са парничним трошковима и трошковима извршног поступка, израженим у пракси Европског суда за људска права (пресуде у предмету Маринковић и други против Србије; предмету Качапор и други против Србије и другим) и пракси Уставног суда (одлуке Уж 7547/2015 од 26.10.2017. године; Уж 3742/2015 од 26.10.2017. године и друге).

Стога, без обзира на судске одлуке приложене уз ревизију, по оцени Врховног касационог суда не постоји потреба да се одлучује о посебној ревизији тужене ради уједначавања судске праксе.

Такође, нема места одлучивању о посебној ревизији ни ради новог тумачења права - одредбе члана 31. Закона о заштити права на суђење у разумном року о објективној одговорности тужене државе за имовинску штету изазвану повредом права на суђење у разумном року, чланова 155. и 172. став 1. Закона о облигационим односима о умањењу имовине (обичној штети) и одговорности тужене за незаконит и неправилан рад њених органа, те одредби члана 1. Протокола 1. уз Европску конвенцију за заштиту људских права и основних слобода и члана 58. Устава Републике Србије којима је сваком гарантовано право на имовину.

Из наведених разлога, одлучено је као у првом ставу изреке.

Побијаном другостепеном пресудом правноснажно је окончан поступак у спору мале вредности из члана 468. став 1. ЗПП. Према члану 479. став 6. истог закона, против одлуке другостепеног суда (у поступку у спору мале вредности) ревизија није дозвољена.

Имајући изложено у виду, на основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у другом ставу изреке.

Одлука о захтевима странака за накнаду трошкова поступка, садржана у трећем ставу изреке, донета је применом члана 165. став 1. у вези чланова 153. ст. 1 и 154. ЗПП, јер по оцени Врховног касационог суда, трошкови одговора на ревизију нису били нужни за вођење ове парнице, а тужена није успела у поступку по ревизији.

**Председник већа – судија
Бранислава Апостоловић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић